

ציודה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

י"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך: פרשת ויצא
עלון מס' 114 | התשפ"ג

בדרך הפרשה

רבי חיים מנאק'ו'ין זצ"ל הלך אל אותו השר באמצע ימי הקיץ, כשהוא לבוש במעיל חרף כבד. כאשר ראהו השר, שאל אותו: "מדוע אתה הולך עם המעיל בחם כזה?" ענה לו רבי חיים: חלמתי שתוף כמה שעות מזג האויר אמור להתהפך לחרפי ביותר.

התפלא השר ושאל: "פיצד אתה, שחכם היהודים הנה, מאמין לדברי חלומות שכאלו?"

התוכחו ביניהם והתערכו על סכום כסף גדול. לאחר שהשעות חלפו ומזג האויר לא השתנה, שלח רבי חיים לשר את סכום הכסף הגדול עליו התערכו. לאחר מכן אמר רבי חיים לבני הקהלה:

עכשו כשהכסף כבר אצלו, נוכל בקלות לבטל את רע הגזרה. כלומר, רק צריה שהכסף יגיע אליו אפלו ממקור וסבה אחרת, והוא כבר יסכים בקלות לבטל את הגזרה. וכך היה, למחרת בטל השר את הגזרה...

פעם באו לפני האדמו"ר מסאטמר זצ"ל ואמרו לו שלבית המשפט המחוזי התמנה שופט גוי, רשע מרשע ואנטישמי, והסיחו בפניו את חששותיהם מפני הבאות.

אמר להם האדמו"ר "זה לא כל כך גורא כמו שזה

רש"י מביא בפרשה שפאשר הלה יעקב לבית לבן, רדף אחריו אליפו בן עשו במצות אביו בשביל להרגו, כשהשיגו, אמר אליפו ליעקב שיש לו צווי מאביו להרגו, ו"מה אעשה לצווי של אבא". אמר לו יעקב, "טל מה שבדי והעני חשוב כמת".

ויש להבין, הלא אליפו רדף אחר יעקב במצות אביו עשו להרגו, וכיון שגצטוה בפרוש להרגו, מה הועילה עצתו של יעקב שיקח מה שבדו, ואף של ידי כן יחשב יעקב כמת, הלא כונתו של עשו הייתה שיהרג יעקב ולא שיחשב כמת, ואם כן פיצד נעתר אליפו לזאת?

באר בספר "אש תמיד", שאכן לא היה בכך מענה לשאלתו של אליפו "מה אעשה לצווי של אבא", אבל יעקב ידע שמרגע שהמזון יגיע לידיו של אליפו, הרי המזון יפעל את פעלתו, וכבר לא יהיה חשש בידי אליפו לקיום צווי אביו.

ידוע המעשה עם אחד השרים שלא יכלו לשחד אותו במזון, והיתה גזרה קשה שהיו מכרחים לשחד אותו כדי לבטלה, אך כלם ידעו שאין סכוי שבעולם ששר זה יטל שחד.

האדמו"ר מסאטמר זצ"ל

נראה לכם". שאלוהו "והלא איש רע מעללים הוא?". השיב להם "אני ראיתי, הוא בסדר גמור". לפליאתם הסביר "ראיתי, והוא אינו בעל מום - גדם, יש לו שתי ידים, תנו לו שחד והוא יקח..." כמו כן אצלנו, יעקב רק חפש אפשרות כיצד להכניס את הכסף לאליפו, לאחר שהכסף יהיה אצל אליפו כבר לא יהיה אכפת צו צויו של אביו. וכן יהיה, שכאשר הגיע המזון לידו שכח ולא חש כלל לצויו אביו, ולא היתה עצת יעקב אלא תחבולה כדי שאליו יקח את המעות, ואחר שהמעות בידו ידע יעקב שהכל יבוא על מקומו בשלום.

בדרך רבותינו

כמוכן שהחזון איש הבטיח את השתתפותו ב'תנאים', אלא שהוא חס על זמנו היקר, ובקש שרק אחר שיתאספו כלם והכל יהיה מוכן לקריאת התנאים - אז יבואו לקרא לו.

הגיע הזמן, כלם היו מוכנים, ושני המקרבים מהרו לבית החזון איש לקרא לו. הגיעו לשם והנה הם רואים את החזון איש יושב עם זקן וזקנה משוחח עמם. המתינו כמה דקות, וכשראו שאין תזונה, הראו את עצמם לחזון איש כדי שיבין שצבור המזמנים בשמחת הארוסין כבר המתין לו. החזון איש ראה אותם - והמשיך לדבר.

המתינו עוד כמה דקות - והחזון איש עדין שקוע בשיחה.

חשבו לעצמם: אם החזון איש יודע שכל הקהל המתין לו, ובכל אופן יושב ומשוחח עם זוג הזקנים הללו - מן הסתם מדברים הם על נושאים העומדים ברומו של עולם.

הטו את אונם לשמע, ואז שמעו את הזקן שואל את החזון איש: "רבי, כמה חוטים אדמים לקנות?" והרב

החזון איש התעקב מלהופיע בשמחת התנאים בשל 'שיחה חשובה' עם זוג זקנים...

"ויהי בכך והנה הוא לאה ואמר אל לבן מה זאת עשית לי הלא ברחל עבדתי עמה ולמה רמיתני" (כט, כה)

היחידה שיעקב אבינו לא בא אליה בטענות - היא רחל.

ולכאורה דבר פלא הוא! הרי בעצם היא היתה זו שגרמה לכל התסבכת. היו בידה סימנים מיעקב והיא הולכת ומוסרת אותם ללאה. כיצד היא עושה זאת?! נכון, רחל אמנו התכונה למנע בזיונות מלאה, אך כיצד היא עושה זאת על חשבון יעקב שנתן לה את הסימנים?

באור נפלא בזה אמר רבי שלום שכרן זצ"ל, והקדים לבאורו מעשה שהיה עם מרן החזון איש זצ"ל:

פעם בקש מרן החזון איש משני מקרבים אליו שיעשו לו טובה וישתדלו למצא שדוך עבור פלוני. השנים השתדלו רבות - ולבסוף הצליחו.

הרב אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל

ממתין באולם. האיזן בכה חסד על חשבון הצבור?"
אמר החזן איש: "וכי הקהל הגדול שממתין לי אינו צריח להשתתף במצוה ולעזור לזקנים אלו?! אלא מה, לא כלם יכולים. אני יכול, ואני שליח של כלם. אביל החיוב אינו רק שלי, זהו חיוב שמטל על כלם, ועתה שכלם המתינו לי בעת שעזרתי לזקנים, תהיה להם שתפות בקיום מצות חסד זו!"

משיב: "תקנה תריסר".

- "וכמה מחטים, רבי?"

- "חמשה תריסר".

- "רבי, לא מכבר יצא לשוק כפתור חדש, מזהב עם

שחר באמצע, כמה לקנות מהסוג הזה?"

- "נו, דבר חדש? - תקנה חצי תריסר..."

השומעים במעט התעלפו!... וכי מרן החזן איש

פתח חנות סדקית?! ועוד בדיוק בשעה זו שכלם

מחכים, והחזן איש יודע זאת!

סוף סוף סימו זוג הזקנים לשאל את שאלותיהם.

נפרדו מהרב ויצאו לדרך.

מיד כשיצאו, נטל החזן איש את מעילו והלה עם

מקרביו לכוון אולם השמחות.

בדרך אמר להם: "אתם מתפלאים". אמרו לו: "כן".

ואז ספר להם החזן איש: "דעו לכם, זוג זקנים אלו

נצולי שואה הם, שם אבדו את כל משפחתם ונשארו

גלמודים בעולם. הם באו אלי, ואמרתי להם שיפתחו

חנות סדקית. ומני אז באים הם מדי פעם להתיעץ

אתי בעניני החנות: מה עליהם לקנות, אלו כפיות

וכו', ואני מצדי מקדיש להם זמן לשוחח עמם ולעודד

את רוחם".

אמרו לו: "ילמדנו רבנו, הרב הרי יודע, שקהל גדול

אָלֵא "וַיֵּאָהֵב גַּם אֶת רַחֵל מִלֵּאָה", וּבְאָרוֹ הַמְּפָרָשִׁים
שֵׁיעֶקֶב אָהֵב אֶת רַחֵל בְּגִלְלֵי מָה שֶׁהִיא עֲשֵׂתָה עִם
לֵאָה, בְּגִלְלֵי אוֹתָן מְדוּת נִעְלוֹת שֶׁהִתְגַּלְּוּ בָּהּ בְּהִנְהָגָתָהּ
עִם לֵאָה אַחוֹתָהּ!
(וּמֵתוֹק הָאוֹר)

רַחֵל אֲמֵנוּ, אוֹמֵר רַבֵּי שְׁלוֹם, כְּשֶׁהִלְכָה לְמִסַּר אֶת
הַסִּימָנִים לֵלֵאָה, יָדְעָה שֶׁהִיא פּוֹגַעַת בְּיַעֲקֹב, אֲבָל
הִיא גַם יָדְעָה שֵׁיעֶקֶב עֲצָמוּ מְחִיב בְּדִיּוֹק כְּמוֹהָ בְּמִצְוָה
שְׁלֵא לְפָגַע בְּלֵאָה. לֹא הָיָה, אִיפּוּא, מְקוֹם לְשֵׂאל
אוֹתוֹ הָאֵם הוּא מְסַכֵּיִם שְׁלֵא לְפָגַע בְּלֵאָה אוֹ לֹא.
לְכֵן הִיא הִיחִידָה שֵׁיעֶקֶב לֹא כְּעַס עָלֶיהָ, וְלֹא עוֹד

מֵעוֹנִינִים לְהִנְצִיחַ אֶת הָעֵלוֹן הַבֵּא לְזִכְרוֹת יְקִירָכֶם?
צְרוּ אִיתָנוּ קֶשֶׁר בְּמֵיַל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִיִּים אֶת הָעֵלוֹן אֲצִלְכֶם?
שְׁלַחוּ בִקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-1: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 95-659-804-5
התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמ"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדריים מלוס" ברחבי הארץ